

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J. E.**, zastoupený JUDr. Zbyňkem Zachou, advokátem se sídlem Na Příkopě 18, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2016, č.j. KUJI 50238/2016, sp. zn. OŽPZ 1638/2016 BI-6,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 16. 8. 2016 se žalobce domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Magistrátu města Jihlavy č.j. MMJ/OŽP2876/2016, JID38700/2016/MMJ ze dne 3. 3. 2016. Tímto usnesením Ing. K. R. rozhodla tak, že nevyloučila referenta odboru Bc. J. D. z projednávání věci, ve smyslu § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů o námitce podjatosti vznesené účastníkem řízení J. E.

Zdejší soud se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že o žalobě nemůže věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Žalobou jsou napadena rozhodnutí, jimiž správní orgány naložily s námitkou podjatosti podanou žalobcem vůči oprávněné úřední osobě – úředníku městského úřadu.

Tato námitku podjatosti byla sdělena při místním šetření dne 27.10.2015 v rámci správního řízení o vydání rozhodnutí v pochybnostech ve věci, zda jde na pozemku p.č. st. 515 a p.č. 513 vše v k.ú. Kněžice u Třebíče o vodní dílo, jde-li o objekt turbíny, nátokového potrubí, výtokového potrubí, nátokového objektu a objektu budovy nad vlastní turbínou podle ustanovení § 55 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů vedeném pod č.j. MMJ/OŽP/8900/2015. Řízení v pochybnostech se týká výše uváděných objektů, které mohou tvořit vodní dílo malé vodní elektrárny Kněžice.

Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu [viz např. rozsudky ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003-23, publ. pod č. 114/2004 Sb. NSS, a ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010-59 (ve spojení s usnesením Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3007/10)], rozhodnutí správce daně o vyloučení svého pracovníka z daňového řízení je rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení [§ 70 písm. c) s. ř. s.], a které tudíž není přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Případné vady daňového řízení způsobené nesprávnou aplikací ustanovení o vyloučení pracovníků správce daně je možno namítat v řízení o opravných prostředcích proti meritornímu rozhodnutí.

Byť se uvedená judikatura týká rozhodnutí o podjatosti úředních osob podílejících se na správě daně, jsou její východiska i závěry plně aplikovatelné i v nyní souzené věci.

Pro posouzení otázky, zda je ve správním soudnictví přípustné přezkoumání rozhodnutí správního orgánu o podjatosti úřední osoby, je třeba posoudit jeho charakter, tedy to, zda zasahuje do veřejných subjektivních práv žalobkyně a zda jde o konečné rozhodnutí v daném správním řízení (zde ve věci námitek proti provedení záznamu bodů v registru řidičů).

Usnesením o námitce podjatosti, tedy o vyloučení, resp. nevyloučení úřední osoby ze správního řízení, je rozhodováno toliko o tom, zda ta která úřední osoba bude či nebude dále participovat na probíhajícím správním řízení. Podle svého charakteru jde pouze o rozhodnutí o vedení řízení (tedy o rozhodnutí procesní), jímž se upravují poměry ve správním řízení, resp. vytváří se předpoklady pro to, aby mohlo být ve věci meritorně rozhodnuto. Usnesení městského úřadu o námitce podjatosti podané žalobcem, jakož i rozhodnutí žalovaného o odvolání proti tomuto usnesení, tedy nejsou konečnými rozhodnutími ve věci samé, ale pouze rozhodnutími dílčími, která by měla rozhodnutí ve věci samé předcházet.

Výrok předmětného usnesení (ve spojení s rozhodnutím odvolacího orgánu) tedy svým charakterem přímo nezasahuje do subjektivních práv účastníka řízení (hmotně-právní pozice žalobce). Takové rozhodnutí nespadá pod definici § 65 odst. 1 s. ř. s., podle něž se lze správní žalobou domáhat zrušení pouze takových rozhodnutí správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti, nestanoví-li soudní řád správní nebo zvláštní zákon jinak. Na tom ničeho nemění, že proti usnesení o námitce podjatosti je přípustné odvolání.

Krom možného zásahu do hmotně-právní pozice účastníka řízení je pak nutno zkoumat také to, zda nebylo zasaženo do jejího práva na řádný proces, jehož ochrany se lze u soudu domáhat. Tak by tomu mohlo být například v situaci, pokud by se tímto usnesením (resp. rozhodnutím o odvolání proti němu) příslušné správní řízení končilo. O tento případ však v dané věci nejde.

Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152, ve věci „*Ateliér pro životní prostředí, o. s.*“, podjatost nastává přímo ze zákona při splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 1 správního řádu (rozhodnutí o podjatosti určité úřední osoby má pouze deklaratorní charakter). Dospěje-li např. odvolací správní orgán k závěru, že řízení před správním orgánem prvního stupně bylo vedeno podjatou úřední

osobou, musí k takové okolnosti přihlédnout, neboť se jedná o takovou vadu řízení, která podle § 89 odst. 2 zpravidla bude důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Jak uvedeno již výše, byla předmětná námitka podjatosti podána v rámci dosud pravomocně neskončeného správního řízení, a správní orgány tak měly příležitost se s obsahem této námitky vypořádat v rámci správního řízení o věci samé. Případné vady způsobené nesprávnou aplikací § 14 správního řádu v daném případě tak lze ve správním soudnictví napadnout jedině žalobou směřující proti meritornímu rozhodnutí městského úřadu, potažmo žalovaného.

Nyní projednávanou žalobou tedy bylo napadeno rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Takové rozhodnutí ovšem není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, neboť na ně dopadá kompetenční výluka podle § 70 písm.c) s. ř. s. Z tohoto důvodu soud žalobu odmítl pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. e) s. ř. s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu